

ИЗЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КОТАРАКА МЪРЪ-МЪРЪ

Мъръ-Мъръ изскочи отъ зимника тичешкомъ. Сърдцето му се пръскаше отъ мъка. Той не смѣше да се обърне и да погледне назадъ. Тамъ лежеше мъртъвъ единствениятъ му приятель, и сега той бѣше вече съвсемъ самичкъ въ цѣлия свѣтъ. Нemoжеше и да помисли, че ще се върне пакъ въ гнѣздото на стария котакъ. По-далечъ, колкото може по-далечъ! Той хукна по покривитѣ, безъ да знае де отива.

Бѣше хладна сутринъ. По керемидитѣ лъщѣше влага. Долу, изъ улицата, отваряха магазинитѣ. Идѣше миризма отъ месарницитѣ и дѣхъ на топло млѣко отъ разтворенитѣ прозорци. Но на клетия Мъръ-Мъръ не му бѣше сега за ядене. Тжгата и самотията го шибиха, като камшици. Той търсѣше само нѣкоя добра душа,

за да изприказва болката си, и да му отлекне малко.

Най-последно, на една стрѣха съзрѣ единъ побратимъ — голѣмъ, сиво-черъ, мършавъ котаракъ, който се миеше срещу слънцето. Мъръ-Мъръ наближи къмъ него съ най-добри чувства, и дори се приготви да го поздрави любезно. Ала онзи изведнажъ настрѣхна, изсѣска като змия, скочи неочаквано насреща и го удари съ лапата си.

Мъръ-Мъръ се обърка.

— Махай се отъ тука! — викаше другиятъ. — Тукъ е мое царство и никого не пускамъ насамъ! Махай се!

И Мъръ-Мъръ си трѣгна още по-наскърбенъ отъ тая случка. Мустакътъ му потрепера жално. Той сви кжсата си опашка надолу, и трѣгна къмъ края на града, до рѣката, коя-